

det gyldne Bur. Vi ønskede ikke at gøre dette. Vi førte med fuld Styrke og Konsekvens vor Politik frem til en Kampafgørelse, til et Slag. Vi tabte Slaget og slap løs igen for atter at boltre os som Oppositionens frie Fugle. Og dertil har den højtærede Finansminister kun een Ting at sige, og den ene Ting er Københavns Indkomstskattelov. Det er det forløsende Ord, det er det store Feltraab for det Parti, som jeg ikke maa kalde moderat. (*Slebsager*: Det er ogsaa godt).

Formanden: Jeg kalder det ærede Medlem til Orden.

P. Munch: Det ærede Medlem siger, at dette Slagord er ogsaa godt. Det er ikke Tilfældet. Denne Indkomstskat er efterhaanden i de Herrer's Bevidsthed kommen til at spille en saadan Rolle, at det er blevet en fuldkommen fiks Ide. Jeg har hørt den her i Salen næsten hver eneste Gang, et af de ærede Medlemmer havde Ordet. Jeg har hørt det fra det ærede Medlem fra Horsens (P. Th. Nielsen), jeg tror, at det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) gik i Spidsen, men siden er det gaaet Rækken igennem, og den ene efter den anden har nævnt dette Ord. Saa kom Minister-talerne. Den højtærede Konseilspræsident bredte sig en rum Tid derover, som han kunde have anvendt bedre til at svare paa nogle af de positive Spørgsmaal, som han ikke besvarede — til Trods for, at det var repeteret af Medlem efter Medlem og til Trods for, at den højtærede Finansminister havde mange Forgængere, saa skulde han ogsaa til denne københavnske Indkomstskattelov og sige, at den var et Vidnesbyrd om, at vi ikke vare saa principfaste, naar vi sad i det gyldne Bur, som naar vi vare udenfor. Jeg gør den Bemærkning, at under de mange Repetitioner af dette Argument har jeg dog hørt et Par selvstændige Bemærkninger lidt afvigende fra andre ærede Medlemmers, nemlig fra det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Det ærede Medlem havde to særlige Bemærkninger: Den ene gjaldt den tidligere Finansminister, Dr. Brandes. Det ærede Medlem mente, at naar vi 1910 ikke førte Formueskatten igennem, beroede det paa, at vi havde mellem os en Mand, der

tidligere havde skrevet en Artikel, som det ærede Medlem saa oplæste. Maa jeg dertil sige dette, at hvis Dr. Brandes havde nærret det Ønske at bevare den faste Skatteprocent for København, hvilken han havde forsvaret den Gang under en Situation, hvor der paa en Gang væltedes store Skattepaalæg af direkte Beskatning ind over København gennem de nye Stats-Skattelove, vilde han have handlet klogt, hvis han havde sagt til mig: Lad den Lov strande, thi saa vilde vi jo netop være blevne ved denne Skatteprocent. Jeg tror oprigtigt talt ikke, at han frygtede for, at de Herrer skulde have taget Lovforslaget op og ført det igennem i en mere vidtgaaende Skikkelse, end vi nu gennemførte det i. Det er en anerkendt Ting for alle Partier her i Salen og alle Partier i Rigsdagen, at Dr. Brandes er en sjælden klog Politiker. Jeg tror, der ikke er et eneste Medlem indenfor Rigsdagen, overfor hvem der hersker en saadan Enstemighed i saa Henseende som netop overfor Dr. Brandes, og jeg tror, hans Klogskab vilde have tilsagt ham, hvis han vilde undgaa Forandringer i de københavnske Skattesatser, da at anbefale mig at lade den Lov strande. Det gjorde han ikke, fordi han var enig med mig i, at det var blevet en Nødvendighed, som Skatteforholdene i København havde udviklet sig, at faa denne Beskatning ændret. Derfor virkede han sammen med mig for at faa den gennemført.

Den anden Idé, det ærede Medlem havde, forstaar jeg godt. Han siger: Hvorfor gik De ikke i Fællesudvalg med den? Jeg skal dertil svare, at dette var selvfølgelig overvejet fra vor Side, men som hele Situationen laa, ansaa vi det for haabløst at forsøge paa at faa Sagen behandlet i et Fællesudvalg. Sagen er den, at med Hensyn til Indkomstskatten stod vi med den Skala, vi foreslog, ikke overfor et lille Flertal i Landstinget, men vi stod overfor et enigt Landsting, hvori det Flertal, som havde foreslaaet Skalaen ændret, ikke blot var Højre og Frikonservative, men ogsaa hele det Parti, der sluttede sig til den nuværende Regering eller Afskygninger deraf. Se, da dette var Tilfældet, var det givet og klart for os, at paa det Punkt kunde der ikke være Tale om nogen